

— Հոգ քե՛, աղչի՛կս, պնդեց տիկին Աննիւ, զովնք մի՛ բաժնուիր, արհեստ ի՛նչ յուղիչ պատմութիւններ պիտի լսենք հիմա Պոլսոյ և Հայաստանի վրայ։

— Ի՛նչպէս . . .

— Ձե՛ս դիտեր, չարունակեց տիկին Անիւն աշխուժով մը, պարտե՛ղ հոնիկե՛ կուտա՞մք։

— Օ՛ր . . . բայցպահանջ Հեքարնոյ, թի՛ղ քննադատութիւնն այսօրուան դասոյ, բայց, Գեգարի՛ն ալ լսեց տանք. քե՛ . . .

— Իմո՛ւն քե՛, աղչի՛կս, յարեց տիկին Աննիւ խորհրդաւոր ծայլումով մը, Ինդրա՛միտ ալ խնայ կուտուեց հիմա

Եւ երեքը միասին, ասնդուիւն մը վեր ելան և ուղղուեցան աննեակ մը, ուրիշներու մասան, տիկին Աննիւն իր անանձնասանակը ։

Ապաստե՛կ մը, նիհարակազմ ու խառնաժամ վարակեցով, արծաթ արիւնք մը բռնած մտեցանք և հիւրերուն հրաշքեղ արմատն անուշ մը։

Տիկին Աննիւ, անհայտ անանկարծութեամբ մը կը ապասել լսել Պանքանչի Դէպքի՛ն ու Պոլսոյ Զարդին մանրամասնութեամբով, մինչ Հեքարնոյ, և անհայտարար, յաճախե՛լ կ'ընէր տեղէն, Խորէ՛կ մը նստեր, չարունակ արժու իր իրիւրը, ասոր, կ'ընէր կ'երբ Թար մը կ'աւելար խորոյ հայելիին առջեւ ու ինքզինքն կը դիտեր մէջը, յետոյ կուգար կը նստէր տիկին Աննիւի գոյրը Դառնալով տիկին Աննիւի։

— Մի՛սան, ըստ յանկար, Ի՛ր քե՛, դեռ չեկանք Գեգարնոյ։

— Հա՛, մտա՛ցա, աղչի՛կս, յարեց տիկին Աննիւ, հիմա կ'անշի՛ կուտան, դու՛նք զովիկս հանդիտու նստե՛, հիմա կուգա՛։

Յետոյ դառնալով տիկին Աննիւի նստի և իր հետաքրքրելի անգիւրը պտուղեցնելով բոս լորտիւքը, ինչպէս եթէ դրականոր տարուի մը ներկայութեանը . . .

— Պարո՛ւ Արծուրեւունան, ըստ քննարկ Զարդով մը, և թեթեւ ծայլում մը . . .

— ԶԹՅՆերուն վրայ, կ'արագուի, չը ներդուի՛ք, հրա՛ք ինչո՛ւ հրաշխիքից ձեզի հոս։

— Ինչո՞ւ պիտի ներդուի՛, տիկին, բողբոջե՛ր Արծուրեւունին ինիւտ զաղազալ տիկինոյ մը մէջ լինել, ընդհանրապէ՛ր, ձեզի պէ՛ս քարի, մարդասէր և աղիւնաստարակ ձեռնով մը, հա՛ւ լինել, ընդհանրապէ՛ր ինծի համար մեծ պատիւ մըն է, հաւաստե՛ցէ՛ք։

— Զնորհալու՛մ եմ, աղի՛կս պարտե՛, յարեց տիկին Աննիւ յուզեղ շնորհով մը . . .

— Եւ, Արծուրեւո՛ւ, ներկայութիւն մի՛ ապրելու դասապարտած, աւարտականի մը պէ՛ս . . .

[illegible]

